

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 23, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANJER, 2'00

DESPRÉS DE LA BATALLA

— Ja 'ls hi vaig dir jo que guanyarien...
 — Que guanyarien què?
 — La gloria del Cel.

La batalla de Verdun

En aquesta formidable, espantosa batalla de Verdun, ¿qui ha guanyat? Qui ha perdut? Hi ha aquí moltíssima gent que ho veu clar. Al nostre entendre, la cosa és clara. Els alemanys anaven a pendre la plaça de Verdun. Tot lo que no sigui entrar a Verdun és un fracàs, un innegable fracàs germànic. La primera batalla s'ha acabat, i l'enemic és a vuit quilòmetres lluny de la plaça. Els alemanys, doncs, han fracassat, han perdut aquesta batalla. Poden començar una segona batalla; però el fet és que la primera l'han perduda.

I això que ells se creien guanyar-la, evidentment. Allí, darrera de les tropes portades a la mort, hi havia el Kaiser i el Kronprinz, contemplant la matança. Pare i fill ja tenien preparats els cavalls per a entrar triomfalment a Verdun. Però Verdun encara és dugues hores lluny de les línies alemanyes, a l'entorn de les quals milers de cadavres jauen envoltats pel llençol de la neu. Llençol que no és pas blanc, sinó vermell de la sang dels homes.

Una gloria més, altíssima, acaben d'obtenir els soldats de la França. Han deturat l'embestida més furiosa i terrible que mai s'hagi vist en les guerres del món. Aquesta, aquesta és la França veritable: brava, heroica, forta, immortal!

EL MANIFEST DELS ONZE MIL

L'EQUIVOC «INTEL·LECTUAL»

ARDANAMENT, va caure en mans meves, fa pocs dies, el manifest dels «intel·lectuals» germanòfils, en resposta al que firmaren unos españoles en pro dels Aliats. El manifest germanòfil és un manifest suggestiu y revelador. Diuen que porta onze mil firmes!

Onze mil intel·lectuals! Oh recordança fabulosa de les Onze mil verges! No crec que desde el començament de la guerra, la germanofilia espanyola haja rebut un cop més greu que la publicació d'aqueix famós manifest dels *Onze Mil*. No dubto en afirmar-ho: quan una causa no pot concitar-se més simpatia que la d'aquests professionals, la tal causa està espiritualment perduda.

Onze mil cerebrals! Però ¿com no han vist, els organitzadors de tal manifest, que la sola xifra d'onze mil és una ironia del substantiu que califica, el substantiu d'intel·lectual? La qualitat de les seleccions està en relació inversa de la quantitat. Quan menor sia el nombre de selectes, tant major serà llur excel·lència real. ¿Com han pogut trobar els nostres germanòfils aquests onze mil «intel·lectuals» qui abonen amb llur firma l'obra de l'espasa germànica? Simplement: per una confusió entre el càrrec i la persona, atribuint a la possessió d'un diploma universitari la facultat d'elevant l'ànima del posseïdor. ¿Com si creïssim de bona fe que tots els alts funcionaris o els grans creus són persones excel·lents perquè són excel·lentíssims senyors, o com si anomenéssim il·lustres an els bisbes, perquè són il·lustríssims! — Hi ha superlatius qui són el sarcasme de llurs positius corresponents...

El senyor Tal, catedràtic. — El senyor Qual, advocat. — El senyor X, enginyer. — El senyor Z, metge. — Tots intel·lectuals! — Però ¿on són? No, no, senyors meus! Tot lo contrari! Tal com veiem avui establerta la nostra vida social, la possessió d'un títol acadèmic és una presumpció de nul·litat, de dorada imbecilitat, en la persona que el posseïx. En general, — ben trist és dir-ho, — tot home de carrera és un ignorant, mentres no demostrï lo contrari!

Lo que dona categoria d'intel·lectual no és el càrrec, sino el nom. Quasi sempre, entre el criteri jurídic d'un advocat i el d'un sabater, me llo més del sabater. L'advocat intel·lectual no ho és per ésser advocat, sino a pesar d'ésser-ho. Els títols acadèmics venen a ésser, en quant a la classe mitja, lo que els títols nobiliaris en quan a la classe alta; distincions de casta, de família, i no autèntiques exquisideses personals. Ningú creu que un personatge noble sia, per això,

un noble varó. Ningú creu tampoc que el doctor M o el llicenciat B sien, sense més prova, uns intel·lectuals.

Però, apurem el tema. Se dirà: el senyor Tal, aqueix firmant del manifest, és un especialista sens parell. Aqueix altre senyor, també firmant, és un enginyer d'altíssim valor. Aqueix altre és un literat, un erudit admirable. — ¿I qui els fica a judicar, a faisó d'arbitres, una qüestió d'alta moral humana, com aquesta guerra, una qüestió de suprema filosofia històrica, com aquesta topada?... Precisament l'especialista sol tenir una ceguera absoluta per a tot quan s'aparti de la seva especialitat. El qui observa, abstretament, pel canó d'un microscopi, no veu lo que està fora del seu objectiu. L'operari qui, en una divisió excessiva del treball, s'ocupa sols en un gest únic, en una part mínima eternament repetida, de l'operació total, se torna inhàbil per a totes les demés; fins corre el perill de tornar-se màquina, de tornar-se idiota.

Un amic meu sol dir que aquests homes tenen l'eficàcia del canó, perquè concentren les energies en una sola canal. La propia ignorància de les coses ausents comunica vigor a l'única activitat, local i limitadíssima. Són homes limitats, i d'aquí trèuen tota llur força.

Però jo no puc admetre ni tan sols que els intel·lectuals sien els cridats a decidir espiritualment la justícia de l'horrorós plet. Aquí hem abusat molt de la paraula intel·lectual. — I com avui no'm quedaria espai ni temps per a distingir i intervenció dels veritables intel·lectuals en aqueix conflicte, me permetereu que os ho expliqui dissabte que vé, en la conversa de costum.

GABRIEL ALOMAR

PARODIES

És una cosa prou general això del mal gust i encara venen a empitjorar-lo les parodies ridícules i les xorques imitacions que inventen la ciencia i art industrials. O la industria científica i artística, com vostès vulguin, que de totes dugues maneres està prou mal dit.

Hi ha gent que llegeix, i que devegades escriu, i que parla sempre de tot, i que fa diners d'una manera o altra, i que alterna amb societat i que's confón fàcilment amb les persones. Doncs, aquesta gent admira la bellesa femenina en les revistes de modes, s'encanta amb la veu d'en Caruso que surt de la trompa d'un gramofon, segueix món des de la butaca d'un cine i compra cromos per adornar les sales de casa seva.

L'home que adquireix el gust a tercera mà, parla de tot com si de tot hagués begut en les propies fonts. Té l'amor a la punta

dels dits, coneix l'art pictòric com en Rusiñol, sab de art musical com un canari, l'història la té al cervell enganxada amb cintes i ho discuteix tot amb l'aplom de l'ignorant. Sabria de filosofia si això fós una cosa que's pogués veure amb els ulls o sentir amb les orelles.

Per parodiar-ho tot, ara fins parodiem la guerra i al Tibidabo han fet unes trinxeres que fan fredat.

Per poca imaginació que un hom tingui, un se fa càrrec de la horrible grandiositat que ofereix una lluita com la que en els moments actuals s'està desenrotllant a Europa. La sublimitat dels actes d'heroisme que's porten a cap, les proporcions gegantines de les batalles desperten un sentiment d'admiració que neutralitza l'horror de tant vides que s'escolen i de tanta misèria que s'escampa.

Doncs, aneu al Tibidabo i os caurà l'ànima als peus. Aquells sots i aquells pilots de terra tot plegat lo que poden recordar és els carrers de Barcelona, però mai les trinxeres dels voltants de Reims. Allò és respecte a la guerra lo que les figures de cera a les escultures de Rodin, lo que'ls figurins als dibuixos d'en Cases, lo que un fonògraf a la Barrientos, lo que la parodia ridícula a la hermosa realitat.

Amb tanta parodia i tanta imitació deixarem el bon gust fet una llàstima.

JEPH DE JESPU

DE LA VIDA RURAL

I

EL DIJOUS GRAS

Es tarde de dançot i berenar, all-i-oli, esqueixades, alegría; si algú bevent s'arriba a encaparrar, se li dona patent de picardia. La careta més vil fa polsagueres

MINISTRE GERMANÒFIL

— Per a fer broma aquests tres dies ja no'm falta tot.

de quitxalla, disfrees, mainaderes: s'improvitzen ballades i mitings.

En els pisos, de nit, corren fantasmes, la gola i el ventre donen espasmes: xardors immenses, fàstics, tremolins.

II

LA SOPA

A la plaça major unes calderes bullen sots grans brasers arrencats; tallen el caldo llenques llamineres, col, patates, cigrons, tot caritats.

Unes senyores i l'Ajuntament tasten el caldo gras públicament bell punt canta el cloquer l'Ave-Maria.

El Virrey de Aragón

Com motivo de la cuestión de las zonas neutrales, ha vuelto a aparecer, en la prensa de Zaragoza, de Barcelona y de Madrid, el nombre de Basilio Paraíso. De Paraíso sólo se puede hablar en Aragón en voz baja. Porque, como siempre que se le menciona se dice mal de él y como Paraíso es allí todopoderoso, el osado que se lo pone en la boca, tiene segura la ruina. Pero, yo le voy a demostrar a Paraíso que hay un aragonés que no le tiene miedo. Ese aragonés soy yo, y para probar que no temo a Paraíso, escribo ese artículo.

Intelectualmente considerado Paraíso es un hombre mediocre. Ni eso. Es un hombre de quinta fila. El presume de economista, y no es más que un industrial. Moralmente, Paraíso es un hombre despreciable. En Zaragoza todos conocen sus costumbres. Todos saben de su avidez, de su voracidad, de sus retorcidas uñas. Todos señalan a los amigos de él que prosperan por tener la mujer guapa, y a los hombres que pasan por hijos del Virrey y que no llevan su apellido.

Paraíso carece de idealismo y de sentimentalismo. Es un hombre que solo tiene apetitos, instintos. Se ve esto en seguida en el triángulo de su cabeza de reptil, en su cara de israelita, en sus ojos de gato, en su frente escasa, en su nariz. Costa lo odiaba, porque veía en él su antítesis. En efecto. Costa tenía la testa galoromana; Paraíso es semita, tiene un hocico de chacal, es de la familia de los rapaces, es una estríjida. Costa personificaba la virtud socrática, la austeridad catoniana, la sobriedad patricia; Paraíso es opulento como un bey, es un rastacuero, amigo del boato, enamorado del brillo del oro y de la claridad fría de los diamantes. A Costa lo abrasaba el patriotismo; a Paraíso lo enflaquece y lo ennegrece la codicia. Costa poseía un pecho anchísimo, dilatado por las fuertes palpaciones del corazón; Paraíso es estrecho de cuerpo, es delgado y afilado como una espada.

Los admiradores de Paraíso le han erigido un monumento, para agradecerle los servi-

cios que dicen que ha prestado a nuestro país. Nosotros sabemos lo que don Basilio ha hecho por él mismo. Pero desconocemos, pero no vemos lo que ha hecho por Aragón. Sabemos que ha acumulado un capital inmenso, que ha llegado a archimillonario, que todos los buenos negocios de nuestra tierra los ha acaparado él. Sabemos que su cocina y su mesa son famosas. Sabemos que es el aragonés que vive con más lujo, que habita casa más suntuosa, que goza más mujeres, que tiene mejores relaciones, que viaja más, que gasta más benecina.

Su influencia es formidable. Cuando llega a Madrid, los ministros le preguntan: «¿qué desea Aragón?». Y Paraíso abre la boca y pide. Pero pide, no para nosotros, sino para él, para sus empresas, para sus negocios. Paraíso se atribuye la representación de Aragón. Pero aquí hay un aragonés, yo, que no se ve representado en Paraíso, que protesta de que éste hable por él, que se siente robado y estafado cuando ese señor pretende llevar la voz de las provincias del Ebro. Paraíso traiciona a Zaragoza. Paraíso está vendido a la monarquía, está vendido al trust de la prensa, está vendido a Madrid. Ese hombre nos engaña. Está usurpando una representación que no le pertenece. Aragón no es él. Yo soy Aragón mucho más que él. Paraíso no es Aragón, sino una de las desgracias, una de las calamidades, una de las peores pestes de Aragón.

Como decía Luis XIV «Francia soy yo», dice ensoberbecido Paraíso: «Aragón soy yo». Aragón no eres tú, embustero. ¿Qué has de ser? Aragón lo somos nosotros, lo somos los discípulos de Costa. Aragón lo somos nosotros, lo somos su juventud, lo somos los que llevamos en las venas la sustancia de esa tierra, los que llevamos en el corazón la tragedia de esos yermos, los que llevamos en las entrañas y en la boca la sed de esos sequedades, los que llevamos en el entendimiento y en la imaginación el amor de esas montañas a los cielos y a las nubes, el amor a la altura, a la luz y a la eternidad, los que llevamos en el espíritu y en la sangre la altivez, la rudeza, la bravura, la tenacidad, la rebeldía, la generosidad, en una palabra, el genio de la antigua gente celtibérica.

ANGEL SAMBLANCAT

De muntanyes enllà venen grans colles a atipar-se i a omplir marmites i olles, a mostrar cadascú sa llatzeria.

III

EL SERMÓ

Es a extramurs l'intrèpid Carnestoltes; el poble desvagat el va a cercar coronat d'atribuis i pocalotes, donant-li a cor complet, beure i fumar.

La plaça gran se fa de gom a gom: el Carnestoltes, des son trono, romp un rosari de sàtires valentes, cospades en el marc de redolí: el públic les entén, riu a desdri, prò al s'endemà les troba massa coentes.

J. COSTA I POMÉS

ANÈCDOTES POLÍTIQUES

Els propagandistes

ARRETERA avall, lliscava l'automòvil. Els dos propagandistes quasi dormien, fadigats de la campanya, aquella intensa campanya electoral de la Solidaritat. Baixaven de les altes muntanyes pirinenques, s'havien d'arribar a Lleida per mor d'una combinació electoral i a mitja tarda volien arribar a Barcelona.

Tot anà bé. Sortiren de Lleida i als pocs moments atravessaren Tàrraga. El propietari del automòvil, que era el qui feia de xoffer, dubtà una mica, a la sortida de Tàrraga on se biforca la carretera. Els dos propagandistes altra feina tenien, que dubtar.

Havia passat de sobres el temps que esmersa un auto per a anar de Tàrraga a Cervera i aquesta clàssica vila no s'ovirava en lloc. El automobilista estava esverat i ádhuc sos companys començaren a inquietar-se. Aquell preguntà a un home que creuava la carretera:

—Que falta molt per Cervera?

L'home sembià trontollar. No sabia quasi bé de què li parlaven.

—Mirin. Després d'aquell revol, entraran al Vendrell.

Com havia pogut desviar-se tant aquell automobilista? Misteri!

No hi hagué més remei que anar al Vendrell.

Pocs moments després, a la entrada d'un poble d'aquells vols on l'auto feu sensació, un dels propagandistes, a peu dret dintre del cotxe, rodejat de tot el poble, deia solemnement i amb convicció:

—Venim des de l'altra part de Catalunya, expressament per a recomanar-vos la candidatura d'en Jaume Carner. La nostra consciència.....
Etc.

MARCEL

DIMECRES DE CENDRA

— «Pulvis eris, pulvis reverteris»

Déu els conservi l'humor

EL que's veu, els alemanys i els austríacs dels països neutrals prenen una part molt activa en les festes del Carnestoltes. El séu Déu, aquell

Déu partidista que, segons ells, els ha de donar la victòria, els ho tindrà en compte, segurament.

Per referències dels reporters de societat sabem que els senyors cònsols dels imperis centrals se diverteixen de valent, donant i tomant *asaltos*, com si a les seves nacions respectives no hi hagués res extraordinari i com si visquessin en el més tranquil dels móns.

La tàctica dels kulturalers ha variat, doncs, segons sembla. Al començament de la guerra armaven raons pels carrers i les places dels pobles neutrals, com si es trobessin a Xauxa i ells ne fossin els amos; ara s'ho prenen pel cantó de la gresca i la tabola, organitzant comparses ridícules i cobrint els seus tràgics pellingos amb la vesta d'Arlequí, com si les nacions pacífiques que tenen la desgracia d'aguantar-los fossin un immens «Niu-Guerrer».

A la porta d'un senyorial palau, on s'hi celebrava un d'aqueixos *asaltos*, comentaven l'altra nit dos ciutadans:

—Veus totes aquestes màscares?... són alemanys disfregats.

—Ah, sí?... I a on van?

—A celebrar la victòria de Verdún.

—Vols dir que no's precipiten?

Sonata XXXVI

A no tenim Urzáiz. Al ministre d'Hisenda que havia aconseguit inspirar alguna confiança a les gents, l'han despatxat com qui treu a una cuinera; ne donen bones referències, això sí: *Quedando muy satisfecho por el celo, inteligencia y lealtad*, etc., però no ens expliquen el perquè del foragitar-lo.

Lo que és més divertit de tot és que ara sembla que resulta que la culpa no la tenen els dipòsits francs, ni la llei de subsistències, ni l'autonomia ministerial exigida per aquest àngel rebel, que en Romanones ha llençat del Paradís del poder. La culpa com sempre la té el clero.

Qui diu el clero, diu els frares i les monges. Ja tenia raó aquell de la corrandà:

Rates, frares i pardals són tres besties infernals.

Doncs si, uns amos de convents volien que l'estat els hi tornés un munt de milions que diu que'ls hi havien prèns quan allò de la desamortització. L'Urzáiz va respondre que se n'alegrava tant i el senyor Amós Salvador s'indignà. Com que tots els demés ministres són tant lliberals com l'anomenat Salvador, s'indignaren amb ell i apa! l'Urzáiz al carrer.

Ja veurem què'n sortirà; de moment, per a nosaltres, no és gaire bona senyal que la plaça de l'Urzáiz la ocupi un centralista tant significat com el senyor Villanueva.

En Rius i Rius ja ha prèns possessió; don Hermen ha fet un discurs que no ens ha acabat de convèncer i em sembla que als seus tampoc. Diem com abans: ja veurem què en sortirà.

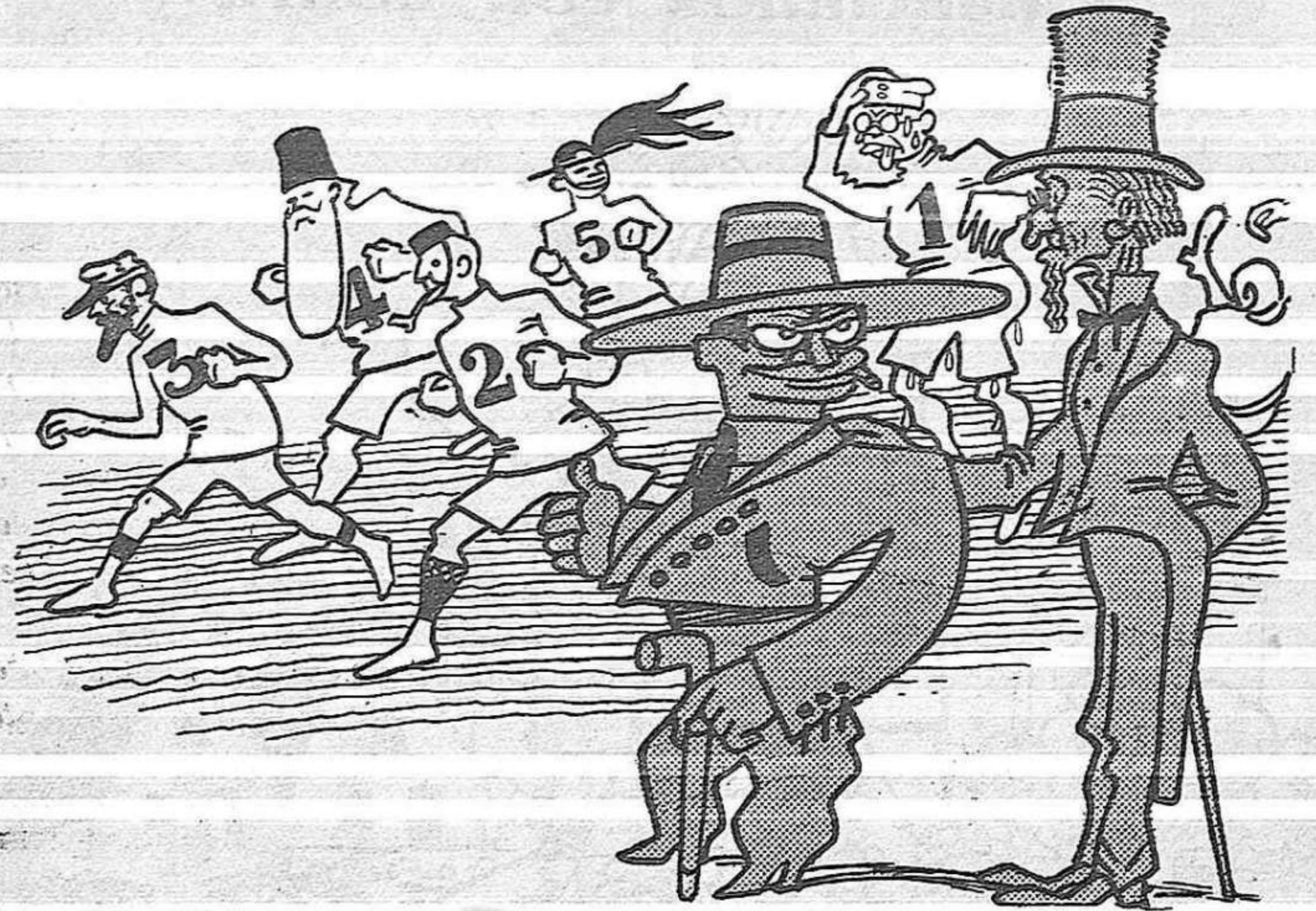
Y de lo de Valencia què? Mireu com de vegades quan sembla que les coses s'emboiquen més és quan s'adoben. Els forners valencians ajudaven a la vaga, ells volien anar a la puja i l'Ajuntament de la republicana ciutat els ha respost amb la municipalització. Bé ho administrin, que podria ésser que els *chés* mengessin pa bò i barato.

Què més podríem desitjar sinó que els Ajuntaments es convertissin en una mena de cooperatives.

I demà Carnestoltes. Per Carnavals estem! No entenc com hi ha ningú que estigui de humor per a fer broma. Jo per la meua banda us puc assegurar que aquesta setmana només penso en una cosa i en els diaris no hi cerco més que un nom: Verdun.

Sembla que ja els tenim aturats; però ha costat, a fè de Déu! La qüestió de moment

Les curses a peu

—Veus lo que té aquest sport? El que anava davant ja està cansat, i els altres segueixen fresquets el séu camí.

és que no hi tornin i que si ho fan els hi piquin la cresta altre vegada. Si la podien picar al cap-de-colla d'ells, millor, perquè, què diables hi ha anat a fer el Kaiser en els camps de batalla, d'aquesta batalla horrible, coronament de les mils desencadenades?

No ho sé, però si an aquest home no se li trenca el cor, i se li seguen les cames i li agafa un tremolor, podrà ésser tant emperador com vulguin, però el que és un home no.

En fi, de moment que no passin; després parlarem dels actes heroics, parlarem dels sacrificis i sobre tot parlarem de les mortandats, de les crueltats, de les selvatjades. No solament de les de Verdun, sinó de les de per tot arreu.

Perquè si aquestes que tenim tant aprop i sabem bé ens esborronen, comteu com deu anar per aquelles terres de Rússia, de Sèrbia, de Polònia, d'Armènia...
Avui quasi no tinc sed; però en fi, bevem'hi. Per França.

MORITZ IX

DEL DIA

¿Sentiu com cruixeix la terra, agitada en ses entranyes per sacudides estranyes qual origen ningú sab?
¿Sentiu la ventada horrible que, en cavalcada desfeta, va escorbant tot el planeta de l'un cap a l'altre cap?

Onades de gent furiosa, diabòlicament armades, xoquen amb altres onades, vestides de ferro i foc. Cauen els castells fortíssims i les catedrals severes i les antigues fronteres muden cada hora de lloc.

¿Heu vist moment més solemne que'l que, ressonant ferotge, senyala avui el rellotge de l'universal remat?
En l'accidentada historia de la pobre raça humana ¿hi heu trobat mai una plana de tanta grandiositat?...

Doncs bé; mentres tot trontolla i el món, amb estrany sadisme, marxa al més gran cataclisme que haurà vist la creació; mentres, sobre un mar de flames, en el gresol de la guerra s'està refonent la terra ¿què fa la nostra nació?

Aquí la teniu!... Tranquila dintre la seva inconsciència, recolzada amb indolència i fresca com de costum, entre caixalada i trago, llegeix els diaris de casa, i del foc que al món abraça sols en veu un xic de fum.

Teniu!... Demà Barcelona, la culta, la europeitzada,

alegremment disfregada celebrarà el Carnaval; i el poble anirà a la *rúa*, i es veurà estudiantines i es farà de serpentina i un gasto fenomenal.

I hi haurà concurs de trajos, i correràn «cabalgates», i sortiran els «tres rates», i galls, i en Muley Hafid; i, encesos els llums elèctrics, encara amb la rialla als llavis, cap a pendre un *piscolabis* i a ballar tota la nit!...

Bèlgica?... Sèrbia?... ¿La lluita en que l'Europa es troceja i el món enter tambaleja, aixordat per immens tro?
¿La tempesta paorosa que aquí a quatre passos brama?
¿L'enigma final del drama?...
¿Què se'ns en dóna d'això?

¿No és Carnaval? A la bossa, no hi ha encara una pesseta?
Doncs, res; vinga la careta disfrecem-nos... i ja vivim!
Sota l'hermós cel d'Espanya no s'hi volen cares tristes...
A divertir-se, bromistes!...

Al freir serà el reir.

C. GUMA

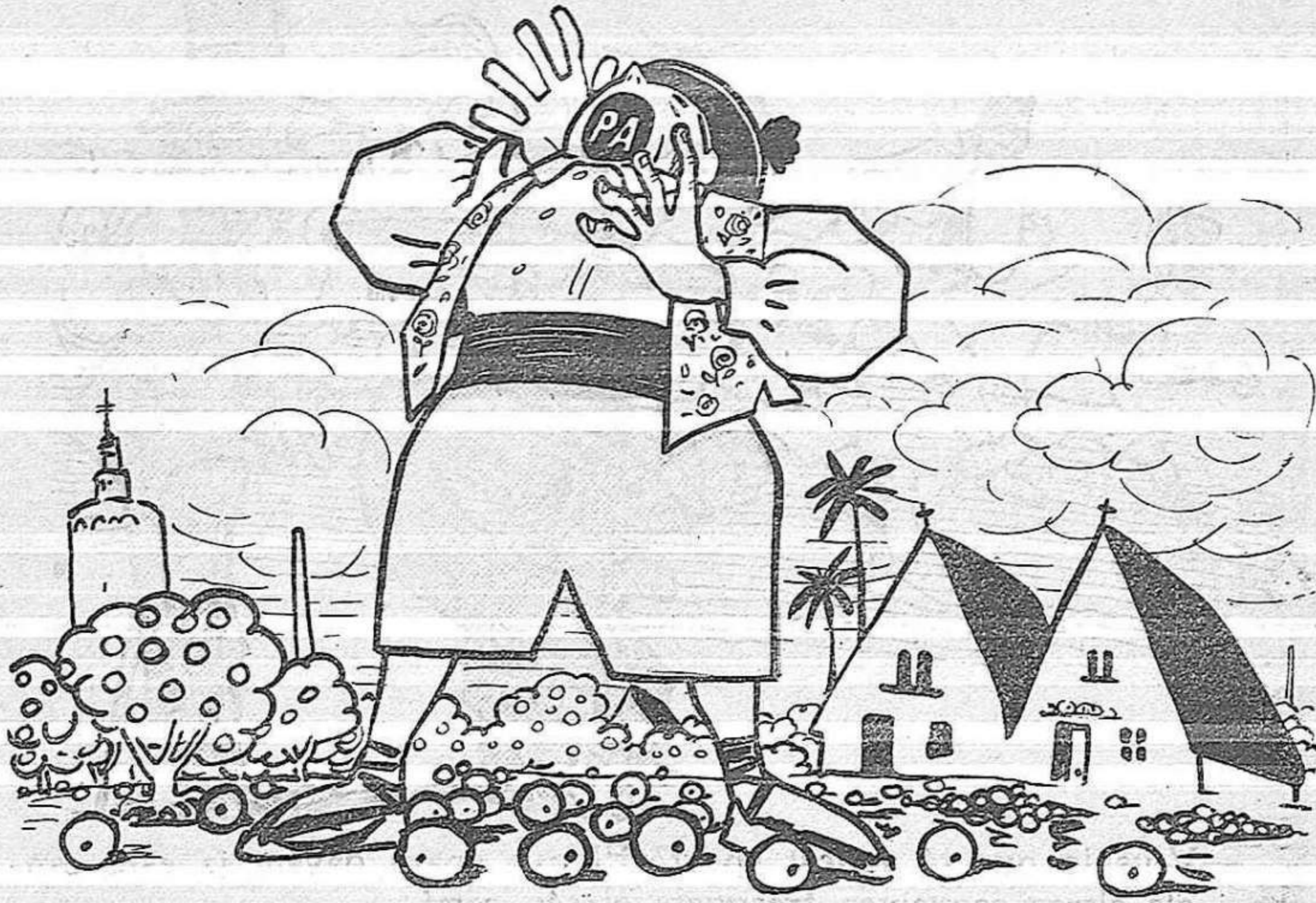
Les angúnies de la pau

INS ara, la crisi econòmica que a causa de la guerra pateix Espanya només havia produït espurnes de conflicte. La passivitat dels governs—tant el d'en Dato com el del comte de Romanones—ha fet que la crisi s'anés agravant. I s'ha arribat allí on fatalment havia d'arribar-se, o sigui que les espurnes han acabat per convertir-se en foc. Dies enrera el foc va encendre's a Santander. Actualment està encès a Valencia. No ha sobrevingut encara la tragedia, la revolta sagrant; però pot sobrevenir de l'un moment a l'altre.

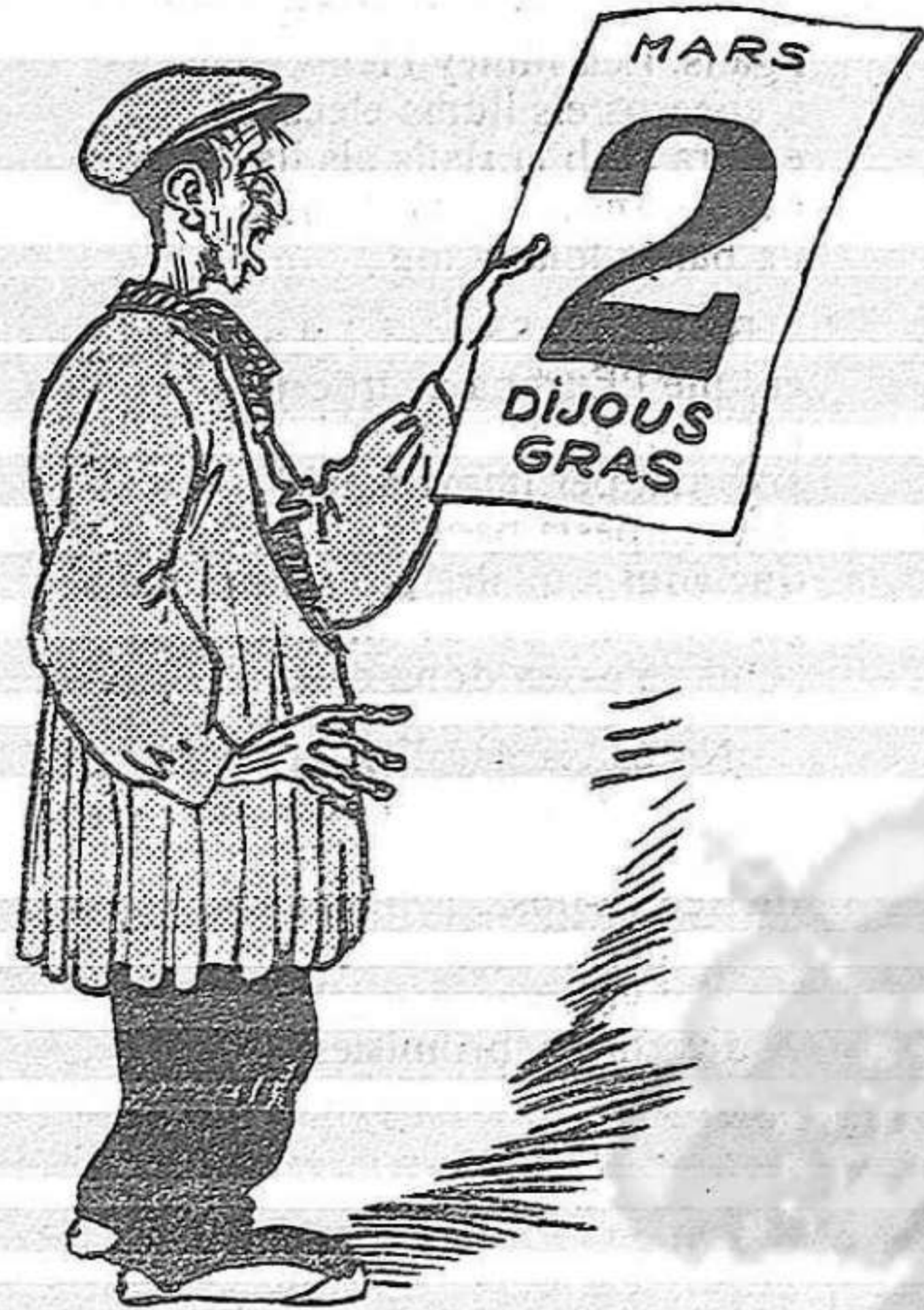
El pecat dels governants espanyols en aquesta qüestió és greu i no té perdó. No direm que poguessin contrarrestar del tot els efectes econòmics de la gran guerra. Diem, això sí, que podien atenuar-los, alleugerir-los, fer-los suportables. I per a aconseguir aqueix resultat, als ministres espanyols no els calia trencar-se el cap en llargs estudis. Les entitats econòmiques de Catalunya van formular en son dia un programa claríssim de les disposicions a pendre; i els mi-

“Valencianos con honra!”

— Si la fruita se'ns podreix i no podem menjar pa... ivès si el govern no s mereix una que sea sonà!

Ironies tràgiques

— Gras?... Bé està prou de broma aquests calendari?

nistres es trobaven amb la feina feta, i ben feta.

Però, els ministres no van fer res, res. Es a dir, van fer una cosa, una sola cosa: enfadar-se amb les entitats econòmiques de Catalunya i amb la Mancomunitat que les havia convocades pera demanar-los el seu dictamen. El senyor Dato i els seus col·laboradors en el govern van mostrar-se en aquella ocasió com a convençuts partidaris de l'escola de Manchester: deixar fer, deixar passar, que les coses ja s'arreglen soles. Val a dir que aquest manchesterisme és el de tots els governants incapaços, ineptes e imprevisors.

El govern lliberal del comte de Romanones ha continuat en aqueix punt la mateixa política del govern conservador d'En Dato. Deu ésser que el senyor comte també és partidari de l'escola de Manchester. En això de deixar fer i deixar passar, quasi tots els polítics de Madrid resulten manchesterians.

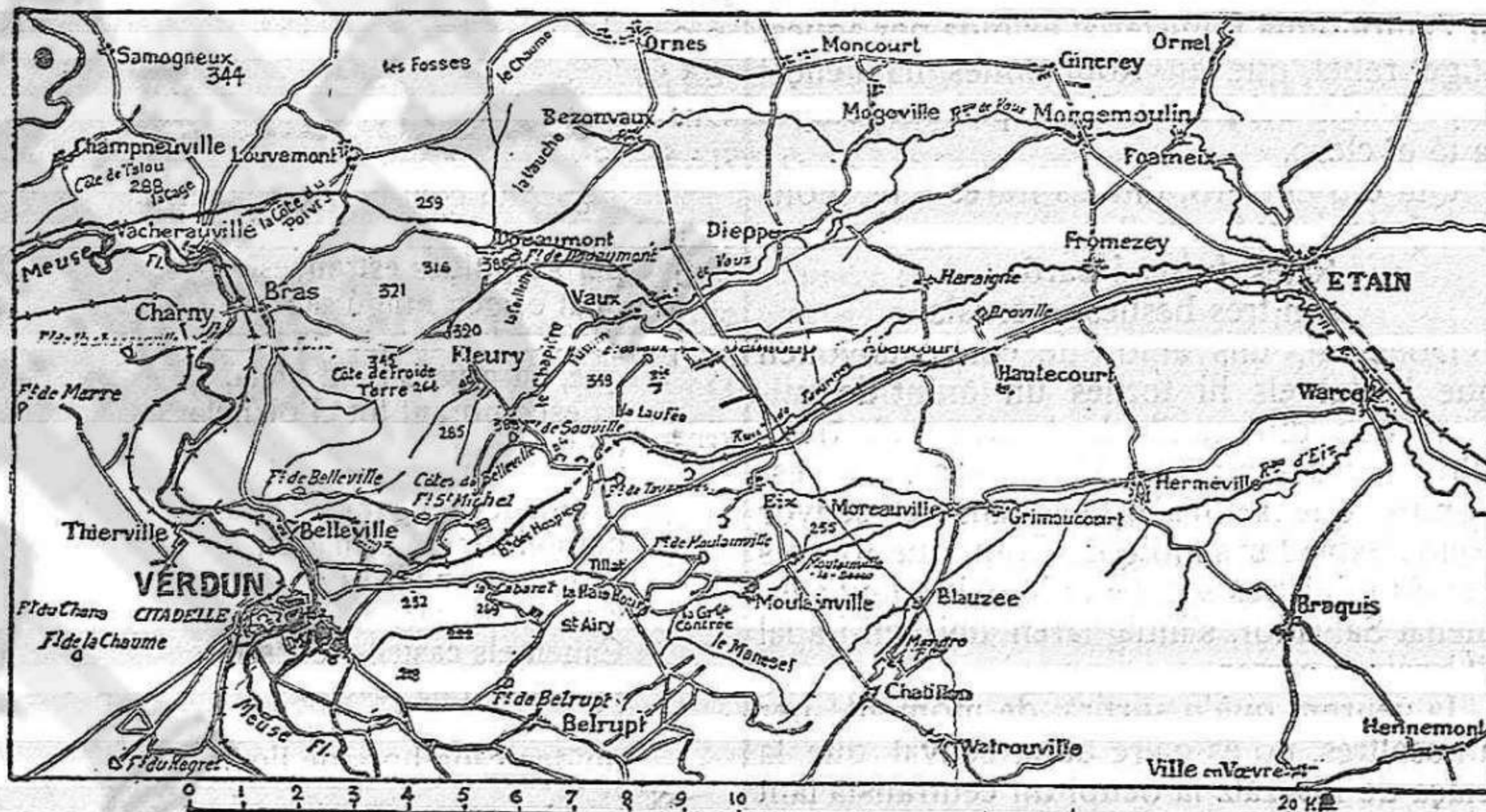
Mentrestant, el país sofreix els dolors de la crisi, i passa les angúnies de les difícils situacions. El qui s'en sent primer i s'en sent més, és el treballador. Si en temps normals pateix i viu en l'escassetat, quina no ha de ésser la seva situació en els temps de crisi econòmica? Aleshores l'escassetat se converteix en misèria i els sofriments se fan tràgics.

Pel que's veu, tot això no preocupa als governs d'Espanya. Mentre l'ordre públic s'aguanta, tot va bé. Els que sofreixen que tinguin paciència, que després d'uns temps uns altres ne venen.

El cas és que les angúnies dels obrers els porten sovint a la violència, i el famós ordre públic és pertorbat. Ah! aleshores els governants s'ocupen del conflicte. Per a solucionar-lo? No. Per a restablir l'ordre. Que es pateixi fam, bé. Però amb ordre. I qui diu amb ordre, diu amb pau i amb neutralitat.

A. R. i V.

MAPA DE VERDUN

Regió de Verdun on ha tingut lloc la terrible ofensiva alemanya, heròdicament retxassada pels francesos.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 25 DE FEBRER AL 2 DE MARÇ DE 1916.

Per terra

A hores d'ara ja pot dir-se que la gran ofensiva alemanya contra Verdun ha fracassat. Totes les formidables forces acumulades per l'enemic, no han pogut rompre el front francès ni fer caure la plaça. Els teutons estaven a 15 quilòmetres d'aquesta, i ara estan a 8. I no avencen més. S'han quedat, doncs, a mig camí. Intentaran, després d'uns quants dies de relativa calma, una ofensiva nova, sigui a la mateixa regió de Verdun, sigui en una altra banda del front occidental? És probable. Esperem, doncs, que poden venir encara nous moments d'emoció...

Tota l'atenció mundial ha estat concentrada durant els darrers dies a les operacions al vol-

MOSSÈN Ramon predicava un dia sobre lo poc que som. He dit poc i no he dit res; sobre lo ningú que som els humans i les coses terrenals.

El sermó de Mossèn Ramon s'enlairava, s'enlairava. Els pecats capitals eren flagellats pel digne sacerdot durament, cruelment.

Perquè sou superbs? Què sou vosaltres davant de Déu nostre senyor? Menos que un llimac! Això!

Perquè vos revoltieu irats? No veieu com Jesús presenta l'altra galta?

(No riguis, bestia, que parlo de les galtes de la cara).

I el diner, per què el voleu, el diner? per empedrar la carretera que vos portarà an els demés vicis i pecats? No dic pas que el llenceu, però empleueu-lo bé i generosament, hi han assils, hi han convents; alts vos pagaràn els rèdits del diner aixís empleat.

I orgull!... De què podeu estar orgullosos? miserables!

I la peresa? per què voleu ésser com les verges folles que s'adormiren i no esperen, sempre amb un ull obert, com les llebres l'arribada del senyor?

Golafres, ademés! Sabeu lo que és menjar? Fer malbé els fruits que Déu fa produir a la terra. Que no? Mireu lo que deixen per rastre als femers, al corral o al mig del bosc. Lo que era agradable, flairós, saborós, s'ha tornat... s'ha tornat... com ho diré? ho diré clar! s'ha tornat excremència passant per vostra miserable còrpora.

I anem a la luxúria. Per què vos estimeu els uns als altres, homes i dones amb amor impur? Que no vos doneu compte, noies, que aquell minyó sapat és un sac de gemecs?

Doncells, que no veieu que aquestes moces no són més que polvos?

—Sí!

—Ah! sí? Doncs encara sóu una altra cosa, vosaltres: Són uns poques-vergonyes.

MICS de piscobabis.

L'altre dia varen esmorzar plegats en Collaso, en Junoy, el comte de Lavern i en Rodés.

Segons la premsa, aquest àpat fou objecte de molts comentaris.

Aixís va el món. Mentre els uns fan els comentaris, els altres fan... la digestió.

Ditxosos d'ells!

Parlant de la mort del doctor Fargas, deia, en «Pol» de La Veu, l'altre dia:

«Catalunya té la desgracia de perdre els grans homes quan encara tenen forces per a treballar per ella. Redoblem l'esforç els que quedem.» Adeu, gran home!

Per a la presidència del Centre Republicà de la «França Xica» s'ha nomenat a un senyor Barrera.

No'n curarem mai.

Ja ho deia un amic nostre, veí del Poble Sèc: —Ara, que és quan el partit necessita de més esperit d'atracció per a que tots els republicans s'uneixin, ara hi posen barreres.

S'ha inaugurat la «Plaza de Toros Monumental».

Hi caben trenta mil espectadors i, a pesar dels preus crescuts, quasi bé era plena.

Això vol dir que no tot és misèria, a Barcelona.

Que ho tinguin en compte els que pateixen gana.

Han tornat a eixir «Los Miserables».

Porten la mateixa empena i la mateixa agressivitat de l'altra vegada.

D'ells no's pot dir que faràn la revolució, sinó que ja la fan. La fan amb la ploma, que a les seves mans resulta una formidable eina de dos talls.

Fem vots per a que no s'hi tallin ells mateixos les mans, que és lo més probable.

El senyor Pinilla ha sigut proclamat candidat pel districte de Vilanova. A les 48 hores, o abans, de fer-se pública aquesta noticia, el Govern destituí l'alcalde de Vilanova, amic polític i germà... polític d'en Pinilla.

Carai, si que tenen por! Digueu que aquest senyor Homs deu tenir en el districte un apoi i un prestigi terribles. Si ja tan aviat ha d'emplear armes d'aquestes... que s'entorni al cove.

El senyor Rius i Rius, al obrir la primera sessió municipal que presidí, pronuncià, com és costum, un discurs de salutació.

Al contestar, el senyor Durán i Ventosa digué que'ls regionalistes no protestaven del nomenament d'alcalde de R. O., perquè això ja semblava una rutina.

Si que s'ha tornat progressiu! I doncs tot allò de la «meseta» i el «tirano» çon queda?

Se veu que és un gran comediant vostè, don Lluís!

Demà, a la rua, no s'estranyin si veuen uns quants figurons i «mascarones» que van desperdigats i perduts, sense ningú que'ls hi faci costat. De primera vista els faràn una mica de pietat, però si se'ls miren una mica bé, s'hi faràn un tip de riure.

Criden, no saben lo que volen, tenen com un instint de que'ls hi són precises algunes coses, però no saben lo que's fan... Són en Pere Corominas i els seus partidaris, que van de manifestació.

Els romanonistes ja és sapigut que a Barcelona se poden comptar amb els dits (sense descalçar-se). Però tots són il·lustres. D'en Julià per amunt tots tenen personalitat. Ja s'ha vist. Per a nomenar un alcalde quasi bé l'han tingut de robar. L'han pres a un altre partit.

Es lo que diràn: Tots tenen una personalitat, la d'en Romanones.

Sembla que tot el rebombori que mogué en Maura amb la seva comunicació, com president de la pasta Amor (limpia fija y da esplendor) s'ha apaivagat.

En Romanones no està per «cuentos». Per lo demés una cosa és baladrejar i una altra fer. I lo faria en Maura? Llengua!

Noticia: «Ayer, en el expreso, llegó de Madrid, el conde de Alver.»

Alver?... Alver?

Ah, sí!

Al ver... en la inmensa llanura del mar...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y Cia